

Andana
editorial

EL
Maquinista

L'obra *Els pirates del temps* ha estat guardonada amb el VI Premi de narrativa infantil i juvenil en valencià Ciutat de Dénia, a proposta del jurat integrat per Jovi Lozano-Seser (escriptor), Llúcia Signes Mata (Ajuntament de Dénia), Maria del Mar Reus Bas (Ajuntament de Dénia), Ricard Peris (Andana Editorial) i Llúcia Casanova (Andana Editorial).

Ajuntament de Dénia

Premi
Ciutat
de
Dénia

biblioteca
pública
Dénia

© del text: Paula Molina i Ferrer
© de les il·lustracions: Anna Clariana
(il·lustradora representada per IMC
Agència Literària S. L.)
Revisió lingüística: Josep Alapont
© Andana Editorial
Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent
andana@andana.net - www.andana.net
Tlf. 962 48 43 82

1a edició: octubre de 2023
ISBN: 978-84-18762-99-4
Dipòsit legal: V-3004-2023

Imprès a la UE

Prohibida la reproducció,
distribució, comunicació pública
o transformació d'aquest llibre en
cap forma ni per cap mitjà sense
l'autorització escrita de l'editor. Si
necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra
podeu adreçar-vos al CEDRO
(www.conlicencia.com; 917 02 19
70 / 932 72 04 47). Tots els drets
reservats.

*A mon tio Toni,
primer de la nissaga literària familiar*

PART 1

MAX

La televisió

Tot va començar gràcies a una idea que vaig tindre. Si li ho pregunteu al meu germà Pol, dirà que va ser ell qui va decidir que ens escapàrem al menjador cada matinada per veure la televisió, encara que no és així. Però, clar, com que ell és més gran que jo, necessitava que m'ajudara perquè no sé programar el despertador i, si ell no haguera aconseguit que aquell rellotge sonara cada nit a les quatre en punt, jo m'haguera quedat adormit una vegada i una altra, i res del que ara explicaré hauria passat.

Una amiga de l'escola em va dir, un matí al pati, que Nànix, la plataforma infantil de televisió, també es podia veure durant tota la nit. Ella ho sabia perquè, una matinada que es va despertar malalta, sa mare va eixir

amb ella al menjador i va posar la seua sèrie favorita de Nànix a la tele perquè s'entretinguera.

El cas és que, a mi, allò de veure la tele de nit em va semblar fantàstic. Seria ideal, ja que tots a casa estarien dormint i ningú m'interrompria perquè fera els deures o anara a jugar amb el meu germà. A més, també podria passar-me'n, de les dues hores màximes de tele al dia que em deixen la mare i el pare. Com que soc molt llest, de seguida vaig elaborar una estratègia per aconseguir el meu objectiu: quan me n'anara al llit, esperaria fins que tothom s'adormira i, aleshores, eixiria al menjador i posaria la tele a un volum molt baix per no despertar ningú. Quan m'adonara que anava a fer-se de dia, tornaria a clavar-me al llit perquè els pares no notaren res d'estrany quan em despertaren per anar a escola.

La primera nit que ho vaig intentar em vaig despertar a les huit del matí, quan ma mare va entrar a l'habitació perquè anàrem a desdejunar. Què havia fallat? M'havia adormit el primer de tota la família? La segona nit va passar el mateix.

Amb aquests resultats tan decebedors, la tercera nit vaig decidir demanar-li ajuda a Pol. Ell sí que sabia que Nànix funcionava tota la nit, però mai havia pensat aprofitar-ho. Com podeu imaginar, la meua idea li va paréixer genial.

–Però tu series capaç de quedar-te despert fins que el pare i la mare s'adormen i, aleshores, avisar-me? –li vaig demanar, esperançat.

–No ho sé. –Es va fer l'interessant, posant una cara molt pensativa.– Crec que seria massa difícil, perquè jo també podria adormir-me. Ens hem d'assegurar que ens despertarem i la millor manera d'aconseguir-ho és amb el despertador.

Sabia que el meu germà trobaria la solució! Però no perquè siga més intel·ligent que jo, sinó perquè va nàixer abans i en sap més, de la vida.

Teníem un despertador digital, amb la forma d'un dels personatges de la nostra pel·lícula favorita, una de monstres que volen fer por, però només aconsegueixen fer riure. Ens l'havien portat els Reis Mags i, encara que ens va fer molta gràcia, només l'havíem fet servir els dos o tres primers dies. Realment, tampoc és tan necessari un despertador quan el pare o la mare entren a despertar-te a l'hora exacta cada matí! Malgrat que feia temps que no l'utilitzàvem, Pol recordava perfectament com funcionava. Fins i tot va ser capaç d'abaixar el volum perquè els pares no el sentiren de matinada!

–El que farem aquesta nit és molt senzill, Max. –Crec que no havia dit que el meu nom és Max.– Jo programaré

el despertador a les quatre del matí. Em fa por fer-ho més prompte perquè el pare i la mare es giten molt tard, però jo em pense que a les quatre ja deuran estar dormint. Amagaré el despertador baix del meu coixí i, encara que sone molt fluixet, jo el sentiré i et despertaré. Anirem al menjador i posarem la tele molt baixeta. Abans, però, hem de recordar tancar la porta de l'habitació dels pares sense fer soroll. I el més important de tot és que a les sis del matí hem de tornar-nos-en al llit, perquè no sospiten res quan vinguen a les huit a despertar-nos.

El meu germà parlava com si fora el protagonista d'una pel·lícula d'espies. Vaig estar temptat de fer-li la guitza, però no em vaig atrevir perquè no volia que s'enfadara amb mi, no fora cas que, per venjar-se, em traïra i es xivara als pares. A més, vaig haver d'admetre que les seues aportacions havien millorat moltíssim el meu pla inicial!

Aquella nit ens vam gitar més prompte que mai. Per sort, els pares no van sospitar res. Amb la porta tançada, tots dos vam seure al llit de Pol. Ell manipulava el despertador i feia proves amb els diferents volums de l'alarma.

–Què feu? –ens va cridar el pare, des del sofà del menjador–. Voleu deixar de fer sorollets i adormir-vos?

Vam riure per sota el nas, intentant que els pares no ens sentiren. Finalment, Pol va descobrir una alarma que, en lloc de fer soroll, feia vibració. Quan el despertador vibrava des de baix del coixí, ell notava cosconelles al cap. Va pensar que això segur que el despertaria. Així que, amb l'èxit assegurat, ens vam adormir.

–Vinga, Max, desperta't! –el xiuxiueig de Pol semblava formar part d'un somni–. Són les quatre.

Les quatre? Ja? Encara sort que Pol havia notat la vibració del despertador!

Em vaig activar de seguida. De fet, em vaig activar tant que vaig estar a punt de llevar-me d'un salt, però vaig recordar a temps que havíem de ser molt sigil·losos. De puntetes, vaig eixir del llit i, darrere de Pol, vaig anar cap al menjador.

–La porta! –va mormolar el meu germà, assenyalant l'habitació dels pares.

Me n'havia oblidat! Sense fer cap soroll, m'hi vaig acostar i la vaig tancar. Emocionadíssim i nerviosíssim, em vaig asseure al sofà, enfront de la tele. Pol, al meu costat, ja tenia el comandament a distància a la mà i, xas! Ho havíem aconseguit!

Com vam gaudir veient els dibuixos animats sense sorolls ni interrupcions! El pare, quan ens va despertar

de matí, no va sospitar res. A l'escola tampoc vam tindre son ni ens va anar malament. A més, els meus amics estaven al·lucinats de la meua proesa. Pol m'havia advertit que no ho podíem contar a ningú, però jo no m'hi vaig poder aguantar. Al cap i a la fi, era la cosa més espectacular que havia fet en la meua vida. És clar que, aleshores, no sabia el que ens havia de passar poques setmanes després.

Les següents nits van anar, si més no, cada vegada millor. Es notava que adquiríem experiència. L'únic problema és que els pares van començar a comentar-nos que semblàvem estar molt cansats i la mare ens va comprar no sé què amb vitamines i un líquid fastigós que feien les abelles. A l'escola, si fa no fa, dissimulàvem bastant bé la son i no vam suspendre cap examen. Només un dia, a primera hora, em vaig quedar adormit amb el cap damunt de la taula, però la mestra no se'n va adonar.

-A mi això no m'ha passat mai! No ho tornes a fer, perquè com la mestra cride els pares, ens descobriran!
-em va mig renyar Pol quan li ho vaig contar.

Però a ell també li va passar. I encara pitjor, el mestre se'n va adonar i el va amenaçar amb explicar-ho als pares!

Allò ens va desbaratar del tot les nits de televisió! Si a casa i a l'escola continuaven ensumant-se que hi havia

alguna cosa estranya, tindríem problemes. Així, aquella mateixa nit vam decidir prendre'ns una setmana de descans i tornar a les nostres aventures nocturnes quan tothom estiguera més tranquil. El canvi va ser espectacular! La mare estava molt contenta perquè pensava que les vitamines i el líquid de les abelles havien fet efecte. I, així, la setmana va passar molt ràpidament.

La primera nit que vam tornar a veure la tele vam posar l'últim capítol d'una sèrie de superherois. Quan més emocionant estava, vam sentir un soroll molt fort i la tele es va apagar. Tot d'una, el sofà, el sostre i el menjador sencer van començar a tremolar. I... pam! Amb un esclafit i un soroll embogidor de plats trencats, un vaixell pirata va aparèixer enmig del menjador.

El vaixell pirata

Jo em pensava que m'havia adormit i estava somiant. Però, no: al meu davant hi havia un vaixell pirata de veritat! No estava dins de la televisió, sinó dins del menjador. Era de fusta i, tan gran, que havia trencat el vidre del balcó. A més, allà dalt, la bandera negra amb la calavera i les túbies amenaçava amb espatllar, també, la làmpada del sostre.

Amb el soroll, clar, els meus pares es van despertar i van aparèixer al menjador.

–Què passa? –Per la veu, semblaven espantats, però, en arribar-hi, es van quedar parats, amb cara de babaus.

Jo, més atemorit perquè els pares ens havien descobert que pel fet que hi haguera un vaixell pirata dins de

casa, vaig mirar Pol. Pensava que ell, com que és major, sabia què fer, però estava allà, assegut al sofà i mirant el vaixell amb la mateixa cara de babau que els meus pares.

–Hi ha un vaixell pirata! –vaig exclamar jo, per dir alguna cosa, perquè això ja ho sabíem tots.

–No pot ser! Deu ser un miratge! –va xiuxiuejar Pol, no massa convençut perquè ell sap perfectament que els miratges es produeixen al desert i no al saló de casa.

Els pares no deien res. Jo esperava que, com sempre, ho arreglarien tot explicant-nos que això del vaixell era normal i que què féiem nosaltres desperts a aquelles hores de la matinada i que ens n'anàrem al llit ja. Però es veu que, com jo sospitava, això del vaixell no era tan normal i, quan les coses els resulten molt estranyes, les persones adultes es queden callades, amb la boca oberta i cara de desconcert.

Així que allí estàvem tots quatre, mirant el vaixell i sense saber què fer. Jo pensava que hauríem de llevar-lo d'enmig, però que no cabria al contenidor i hauríem de telefonar a l'ajuntament perquè vinguera a emportar-se'l, però potser també era massa gran per al camió de recollida de trastos.

–Hem arribat al món temporal! –es va sentir una veuota molt greu des de l'interior del vaixell–. Podem baixar-ne!

Jo em vaig esglaiar. Ara veuríem aparéixer una colla de pirates salvatges amb espases, pistoles, potes de pal, mans de garfi i pedaços als ulls. Estàvem perduts! Perquè jo no m'imaginava la mare i el pare venent uns pirates, per molt que els molestara que el vaixell haguera destrossat el menjador. Crec que, en aquell moment, Pol i jo vam pensar el mateix, perquè ens vam mirar amb ulls esverats i ens vam abraçar i arrupir en un cantó del sofà. Al seu torn, el pare i la mare es van acostar a nosaltres i també ens van abraçar, espantats. Ells tampoc s'hi veien, lluitant contra els pirates!

Un soroll com d'aparell oxidat em va fer mal a les orelles. Volia tancar els ulls, però la curiositat no em va deixar. Així, vaig veure com s'obria una porteta al casc del vaixell i apareixien unes escaletes de fusta. Jo esperava que el capità pirata fera una entrada espectacular, obrint foc amb el seu trabuc i trencant la làmpada del sostre amb els trets. Però no. La persona que va eixir del vaixell era una xiqueta! No semblava molt més gran que Pol. Anava vestida amb una samarreta de ratlles i un mocador roig al cap, com si s'haguera disfressat de pirata per a Carnestoltes. Cap pota de pal, cap garfi ni cap pedaça a l'ull! Sé que potser sembla que ara vull fer-me el valent, però aquella pirata inesperada, encara

que em va tranquil·litzar molt, també em va decebre una mica.

–Hola, bona nit a tots! –Va somriure la xiqueta, com si allò d’aparéixer amb un vaixell pirata dins de casa nostra fora la cosa més habitual del món.– En quina època estem? Al segle XXI?

Pol va fer que sí amb el cap, amb una expressió que semblava que anava a posar-se a plorar.

–Però, d’on heu eixit aquest vaixell i tu? –va cridar la mare a la nouvinguda, encara abraçada a mi, però alçant-se d’un bot per acostar-se a ella amb el dit enlairat.– Contesta’m! D’on heu eixit aquest vaixell i tu, eh? Creus que és de bona educació atracar un vaixell en un menjador que no és el de ta casa?

De sobte, la mare va deixar de parlar i de caminar. Una altra xiqueta, un poc més menuda que la primera i també disfressada de pirata, baixava del vaixell en aquell moment. Ambdues miraven la mare, encuriosides.

–Hola! –ens va saludar la nova xiqueta, amb tanta naturalitat com ho havia fet una estoneta abans la seua companya.– Perdoneu les molèsties.

La mare continuava parada entre el sofà i el vaixell, encara amb el dit enlaire. El pare, assegut al costat de Pol, es va posar roig com una tomaca. Jo diria que, fins

i tot, li va arribar a eixir fum de les orelles, però potser la memòria m’està jugant una mala passada.

–Molèsties, dius? –Com la mare, el pare també va botar des del sofà i es va abalancar cap a les pirates.– Aquest vaixell del dimoni m’ha trencat el balcó i els mobles i veurem què més m’ha de trencar per aconseguir eixir d’ací! Açò no és cap molèstia, és una barbaritat!

Les dues xiquetes no es van espantar ni una mica. Seguien allí, plantades enmig del menjador i somrient al pare i a la mare com si s’alegraren molt de conèixer-los. A més, per acabar d’animar la nit, una música de circ va començar a sonar.

–Perfecte! –El pare estava cada vegada més roig.– Ara despertarem els veïns, vindrà la policia i a veure què els contem quan vegem aquest desastre!

–Bona nit tingueu, família! –Un altre pirata, aquesta vegada adult i amb barba rogenca, eixia del vaixell en aquell moment.– Permeteu que ens presente: som la família Riota i Canó o, si ho preferiu, també ens podeu dir els Pirates del Temps!

I el barbut va començar a passejar-se per l’estança, sense parar de tocar el seu acordió. Ai, que això no us ho havia explicat: aquest pirata tampoc tenia pota de pal, ni

garfi, ni pedaça a l'ull i, en lloc de trabuc, portava un acordió que feia sonar com si formara part d'un espectacle.

–Prou! –Ara sí que estava segur que al pare li eixia fum per les orelles.

La música va parar en sec.

Aleshores, la mare es va descongelar i va abaixar el dit.

–Molt bé, senyor Riota i Canó o senyor Pirata del Temps o com punyetes es diga, nosaltres som la família Llorca i Verger o, si ho preferiu, la Família de Gent Normal que Viu en una Casa Normal, i ens agradaria saber què heu vingut a fer aquí! –La mare va fer tot el discurs sense a penes respirar, com quan està molt enfadada i no vol que li ho notem.

El pirata va somriure i ens va demanar que esperàrem un moment, que de seguida vindrien el seu sogre i la seua dona, que encara estaven dins del vaixell.

Pol i jo miràvem l'escena des del sofà, com si es tractara d'una pel·lícula: la mare i el pare, nerviosos i enfurismats i, en canvi, els pirates, relaxats i riallers, com si hagueren vingut de visita. I, entre tot aquell enrenou, van fer acte de presència les dues persones de la família pirata que faltaven. Com ja havia anunciat el senyor de l'acordió, es tractava d'una dona que devia tindre, si fa

no fa, els mateixos anys que la mare, i d'un ancià pelat i amb la barba blanca, que subjectava una canya de pescar.

Allà estàvem tots, per fi: una família disfressada de pirata i una família amb pijama. Què més podria passar aquella nit?

